

«СВЯТЕ, ЯК ХЛІБ, МОЄ СЕЛО»

Доля села, як і доля людини – то рушник взірчастий. І чорне в ньому, і яскраве вишиття. Із цієї мережки і складається історія. Перегорнути літописні сторінки, приміром, Терешева не так то й просто. Серед оксамитових пагорбів, земночубих лісів село заснувалося більш як півтисячоліття тому. Саме при розгляді давніх актів за 1454 рік було зроблено запис про існування Терешева. Вірогідно, село походить від імені свого власника – Терех, Терешко, Терентій. До війни і після у Терешеві діяла сільрада. Тут був і свій колгосп ім. Куйбишева. 500 років село, можна сказати, було самостійним. Лише у 1954-у відбулося об'єднання сільрад сіл Терешева та Корит.

Позбувшись статусу центральної садиби, село не перестало бути колицкою самобутніх талантів, дорогою малою батьківщиною для сотні його виходців. Тому й не дивно, що на святкування ювілейної 555-ї річниці Терешева з'їхалося, зійшлося багато літніх і молодих людей, аби громадою вшанувати помітну історичну дату, а найперше, людей – працюючих, мудрих, співучих, гостинних. Із шаню, приміром, згадували на врочистому вечорі голову колгоспу Григорія Лашкевича, сільського голову Петра Драганчука, вчителів Поліну Крюкову, Ольгу Дедек. На своїх посадах вони були першими, а відтак незабутніми постатями. Тут досі у пошані й прізвища інших односельчан – Ярослава Вашука, Степана Гриценюка, Володимира Гриценюка, Павла Баласа, Михайла Осипчука. Майстринею вишивання є Надія Гриценюк. Найкращі страви у селі готують Любов Балас, Євгенія та Ганна Фоміні тощо.

Як і всі, терешевці понад усе любили свою землю і готові були віддати за неї життя. Що і зробили у роки Великої Вітчизняної війни. 35 чоловік пішло із села на фронт. З них згодом у рідний дім повернулося п'ятнадцять. Тоді враз посивіло вночі щастя і сиротами стали діти. Побачене й пережите і донині крає серце солдатським вдовам, ветеранам Роману Гриценюку, Феофану Лупаю, Ананію Кирилюку. Тепер вони старожили села і їх розповіді про минуле – то жива історія часопису.

А літа, як птахи. Комусь вони несуть мудру осінь, а комусь – і буяння весни. Хоча Терешів нині і є маленькою крапкою на карті району, але у ньому, на щастя, чути дитячий сміх. Тому на велелюдному святі, яке мало назву «Святе, як хліб, моє село», було віддано данину щирої любові продовжувачам роду людського, багатодітним матерям – Софії Ковальчук, Валентині Синюк, Раїсі Гриценюк, Лідії Дячук, Марії Лупай та іншим.

Найпочесніших гостей свята, усіх присутніх поетичним словом віншували ведучі заходу Наталя Семенюк та Лариса Самчук, а щирою піснею – учасники місцевої художньої самодіяльності. Своім вишуканим репертуаром серця глядачів потішили і артисти – сусіди із сіл Пугачівка та Посніків. До речі, 555-річчя Терешева збіглося і ще з двома славними датами – виповнилося 380 років з часу заснування села Корито та минуло 55 літ, як об'єдналися сільські ради Терешева та Корит (нині Привітне). Тому у святкуваннях брали участь жителі усіх названих сіл. З ювілейними датами населених пунктів, а заодно із 18-ю річницею проголошення Незалежності України їх тепло вітав Привітненський сільський голова Микола Сухий. А директор будинку культури Лариса Самчук та завбібліотекою Неля Оніщук стали не лише натхненниками дійства, а й його безпосередніми учасниками. Організацію ж усіх масових заходів узяла на себе Привітненська сільська рада.

Концертну програму доповнили спортивні поєдинки з міні-футболу та «Козацькі забави», в яких участь взяли команди сіл Посніків, Радянське та Пугачівка. Головним суддею змагань став учитель фізичного виховання Микола Семенюк. У запеклій боротьбі, при активній підтримці численних вболівальників перемогу у міні-футболі здобула команда Пугачівської сільської ради.

Цікавими виявилися і «Козацькі забави», які включали в себе армреслінг, піднімання бочки, стрільбу з пневматичної гвинтівки, стрибки в мішках, перетягування канату тощо. Сила та спритність дозволила тут здобути перемогу господарям села. Команди-переможці та призери отримали грамоти та грошові премії.

Галина РУДЕНКО.

На фото: під час свята.